

SERGIU NICOLAESCU

**RECVIEM
PENTRU
ADEVĂR**
Decembrie 1989

**Ediția a II-a
revăzută și adăugită**

**EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2012**

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
CAPITOLUL I	
ACȚIUNI PREREVOLUȚIONARE	9
1.1. Unele puncte de vedere privind acțiunile premergătoare revoluției din decembrie 1989	9
1.2. Rolul și influența mass-media internațională asupra evenimentelor din decembrie 1989	30
CAPITOLUL II	
TIMIȘOARA - ORAȘUL DECLANȘĂRII REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989	35
2.1. Scurt istoric	35
2.2. Desfășurarea evenimentelor	40
2.3. Operațiunea „TRANDAFIRUL” și Acțiunea „VAMA”	86
CAPITOLUL III	
BUCUREȘTI, ETAPĂ HOTĂRÂTOARE PENTRU VICTORIA REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989	91
3.1. Scurt istoric	91
3.2. Acțiunile revoluționare desfășurate în municipiul București în perioada 16-22.12.1989	91
CAPITOLUL IV	
REVOLTĂ ȘI REVOLUȚIE? REVOLUȚIE SAU LOVITURĂ DE STAT? REVOLUȚIA, FURATĂ SAU CONFISCATĂ?	124
CAPITOLUL V	
CONTEMPORAN AL UNEI EPOCI DE CĂDERI ȘI SUCCESSE	138
5.1. Complexul „Ceaușescu”	138
5.2. Nicolae Ceaușescu	147
5.3. Relația mea cu Ceaușescu	162
5.4. Ceaușescu și naționalismul	165
5.5. Câte ceva despre naționalismul meu	167
5.6. Nicu Ceaușescu	169
5.7. Ștefan Andrei	170
5.8. Ion Dincă	170

Respect pentru oameni și cărți

5.9. Vasile Milea	171
5.10. Ion Coman	172
5.11. Gheorghe Gheorghiu-Dej	173
5.12. Regele Mihai	174
5.13. Amintiri	174
CAPITOLUL VI	
LUPTA PENTRU PUTERE	184
6.1. Partidul	184
6.2. Armata	188
6.3. Securitatea	198
6.4. Forțele interne ale conducerii statului și acțiunile anticeaușiste	206
6.5. Noua conducere a țării	210
6.6. Teroriști • Terorism	211
CAPITOLUL VII	
DESFĂȘURAREA EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989	212
7.1. Primele hotărâri	212
7.2. Revoluția română și politica maghiară	216
7.3. Interesele sovieticilor	219
7.4. Granițe închise sau granițe deschise?	220
CAPITOLUL VIII	
GENERALUL VASILE MILEA, ASASINAT SAU SINUCIDERE?	222
8.1. Introducere	222
8.2. Desfășurarea evenimentelor	227
8.3. Urmările sinuciderii	237
8.4. Concluziile cercetărilor. Erou sau criminal?	241
CAPITOLUL IX	
ALTE FORȚE, ALTE REVOLUȚII	252
9.1. Elita puterii	252
9.2. Revoluția de catifea din Cehoslovacia, 1989	254
9.3. Ungaria, 1956 – România, 1989	255
9.4. Concluzii	261
CAPITOLUL X	
TERORISMUL, REALITATE SAU MINCIUNĂ?	263
10.1. Considerații	263
CAPITOLUL XI	
VICTIMELE REVOLUȚIEI CAUZE, EFECTE, DIFICULTĂȚI ÎN ELUCIDARE. CONSIDERAȚII PERSONALE	273
CAPITOLUL XII	
UNELE CONCLUZII PRIVIND ACȚIUNILE REVOLUTIONARE DIN DECEMBRIE 1989	279

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL XIII

DOSARELE SECURITĂȚII	294
13.1. Rețeaua informativă a aparatului de Securitate	294

CAPITOLUL XIV**COMPENDIUL ACTIUNILOR REVOLUTIONARE DIN ROMÂNIA ÎN DECEMBRIE
1989**

300

ANEXE	373
--------------------	-----

Anexa 1. Etapele și transformările politico-sociale prin care a trecut România în perioada 1947–2012	375
Anexa 2. Discursul senatorului Sergiu Nicolaescu la împlinirea a 22 de ani de la revoluția din decembrie 1989	379
Anexa 3. Stenograma ședinței comitetului politic executiv al C.C. al P.C.R. din ziua de 17 decembrie 1989	382
Anexa 4. Teleconferința din 20.12.1989 a lui Nicolae Ceaușescu	391
Anexa 5. Stenograma din 22 decembrie 1989 (Şedința C.P.Ex. în sediul C.C. al P.C.R.)	394
Anexa 6. Situația morților și răniților în revoluția din decembrie 1989	397
Anexa 7. Stații de radiolocație care au descoperit și urmărit ținte	399

**SCHEME, TABELE ȘI SITUAȚII NUMERICE DIVERSE PRIVIND EVENIMENTELE
DIN DECEMBRIE 1989**

403

BIBLIOGRAFIE	414
---------------------------	-----

*„În politică nu se petrece nimic întâmplător.
Când se petrece ceva, putem fi siguri că a fost planuit!”
F.D. Roosevelt*

CAPITOLUL I

ACȚIUNI PREREVOLUTIONARE

1.1. Unele puncte de vedere privind acțiunile premergătoare revoluției din decembrie 1989

Analizând cu atenție evoluția vieții social-politice din anii dictaturii comuniste și în special a dictaturii stalinist-ceaușiste din ultimii ani (1974-1989), constatăm că regimul se îndrepta spre o stare explozivă, ca urmare a existenței unor grave contradicții economice și mai ales sociale.

Degradarea nivelului de trai pentru majoritatea populației ajunsese la un punct limită ce nu putea fi depășit decât prin schimbări radicale și de fond. Apariția unei opozitii mute a populației, dar dărge, exprima o stare de tensiune care ar fi trebuit să convingă conducerea de partid de iminență unei revolte. Informațiile deținute de cuplul dictatorial puse la dispoziție de organele securității statului sugerau în linii mari starea limită existentă în mai toate segmentele socio-profesionale ale țării și mai ales în rândul muncitorimii, factor determinant în decembrie 1989.

Pierderea contactului regimului dictatorial cu realitatea socială din țară explică samavolnicia în efectuarea într-un mod irresponsabil a actului de conducere. În plus, încă din anul 1987, România fusese supusă unui intens tir informațional din partea serviciilor de spionaj străine. Vestul și-a unit eforturile cu serviciile de informații ale țărilor vecine „frățești”, cu interes diferite asupra țării, dar având toate un scop comun: **înlăturarea incomodului clan ceaușist**. Pentru unii, acțiunea avea și importanță unui început al slăbirii și chiar al dezintegrării României, mă gândesc în special la URSS și Ungaria. Ca urmare, serviciile de spionaj și-au orientat „prioritățile” spre acutizarea pe orice cale și prin orice mijloace a crizei interne, îndeosebi economice și sociale. În acest sens, s-a încurajat crearea unei mișcări de disidență prin realizarea unui grup de opozanți care, la nevoie, să poată fi scoși în față ca fiind promotorii acțiunii de răsturnare a puterii. O atenție deosebită a fost acordată Transilvaniei, unde existau două personalități: Doina Cornea și pastorul Laszlo Tokes (mai cunoscut în mediul maghiar și al Securității). S-a acordat atenție și Moldovei, dar lipsa unor personalități din disidență va face, aşa cum vom vedea mai târziu, ca încercările de revoltă din 14 - 16 decembrie 1989 de la Iași să eşueze.

Respect pentru oameni și cărti

Către sfârșitul anului 1988, organele specializate din MI îl informează pe Nicolae Ceaușescu despre existența unui proiect de destabilizare a României, lucru pe care dictatorul refuză să-l creadă. În decembrie 1988, cu prilejul întâlnirii periodice cu conducerea iugoslavă, Lonceanu și Dizdarevici, aceștia au pus în discuție problema Banatului. Nicolae Ceaușescu a reacționat destul de dur. Respectiva confațuire era pe punctul de a fi compromisă. În lucrarea „*La cele mai înalte nivele ale puterii*” (Editura ALL, 1994), având la bază documente KGB și CIA, se relatează că, în decembrie 1988, în sala „Sfânta Ecaterina” de la Kremlin, Secretarul General al PC (B) al URSS, M.S. Gorbaciov, 1-a primit pe Henry Kissinger, reprezentantul președintelui SUA, care i-ar fi oferit lui Gorbaciov un plic ce conținea oferta de confirmare a sferelor de influență în Europa de Est între SUA și URSS. Aceeași ofertă de influență, găsită în Tratatul Ribbentrop-Molotov, este reluată la Yalta, Teheran, Moscova și confirmată la Potsdam și Malta, iar de curând, la Madrid. Dacă am fi mai bine informați, ar trebui să putem dovedi „întelegerile” Kohl-Gorbaciov și Clinton-Elțin-Kohl.

Întâlnirile ce au precedat Summit-ul NATO de la Madrid (iulie 1997) și promisiunile ferme de susținere a intrării României în NATO ale lui Jacques Chirac (Franța) și Helmut Kohl (Germania), ale lui Romano Prodi (prim-ministrul al Italiei), dar și din partea prim-ministrilor Greciei și Turciei, fără niciun dubiu acestea s-au dovedit simple deșertăciuni. După întâlnirea cu Elțin, Clinton declară deschis și irevocabil: „*vor intra în NATO doar Cehia, Ungaria și Polonia*”. Dacă pentru occidentali, istoricește vorbind, există unele explicații privind aderarea Poloniei și Cehiei, gândind și analizând începutul celui de-al Doilea Război Mondial, apare cu totul inexplicabilă admiterea Ungariei în acest „tratat”. Singurul argument pentru intrarea în NATO a Ungariei putea să vină doar din partea Germaniei, aliatul căreia a fost până la ocuparea acestei țări de către sovietici, spre deosebire de noi care am făcut un 23 August.

Să revenim la relațiile personale dintre Ceaușescu și Gorbaciov, despre care putem spune că din 1988 - 1989 au devenit din ce în ce mai critice și au fost amplificate și de atitudinea sfidătoare a dictatorului față de SUA:

Pentru ca pe plan intern să nu rămână mai prejos, Ceaușescu forțează absurd plata tuturor datoriilor externe, ducând țara într-o mizerie de nedescris: frig, întuneric, sărăcie, foamete și teroare.

La șapte luni după întâlnirea cu conducătorii sărbi, pe 8 iulie 1989, cu ocazia întâlnirii la nivel înalt a țărilor membre ale Tratatului de la Varșovia, Nicolae Ceaușescu a încercat să realizeze o dezamorsare a relațiilor româno-ungare. Ca atare, la Arad s-a organizat o întâlnire bilaterală cu conducerea ungără (Nyers Rezso, Nemeth Miklos și Gyula Horn - atunci ministru de Externe), care a fost un fiasco total, deoarece delegația ungără a susținut că Transilvania nu aparține României și în consecință vor proceda la internaționalizarea problemei în cadrul ONU și al altor organizații internaționale. În acest context, Nicolae Ceaușescu și-a pierdut calmul, ripostând ferm și cu violență.

Acestea au fost momentele când Nicolae Ceaușescu a înțeles, după propriile sale afirmații, că „(...)se pune ceva la cale împotriva României (...)”, fără a-și da

seama că devenise indezirabil în fața întregii lumi (cu excepția poate a Chinei și Coreei de Nord) și mai ales în fața propriului popor.

O analiză sumară a delegațiilor străine participante la Congresul al XIV-lea ne dă posibilitatea de a trage unele concluzii interesante astfel: nivelul de reprezentare foarte scăzut, opiniile declarate ale unor delegați potrivit căror Nicolae Ceaușescu ar renunțat la conducerea statului, încercările unor delegați de a incita cadrele de conducere din partid pentru a trece la acțiuni de înlăturare a dictatorului, confirmarea din partea unor delegați a faptului că în exterior se pun la cale unele acțiuni de înlăturare a lui Ceaușescu. Din informațiile deținute de organele de contraspionaj românești rezulta că forțe străine planificaseră ca dată pentru înlăturarea grupului ceaușist 25 decembrie 1989 sau sărbătoarea Anului Nou. Unele servicii speciale din Occident au mers pe stimularea nemulțumirilor existente în partea de Apus a țării, în Transilvania și Banat, acestea având în vedere doi factori de bază: **minorități naționale și culte sau secte neoprotestante**, pe care le sprijineau material și organizatoric. Fără nicio îndoială, sub influența propagării ideii că „mămăliga nu explodează!”, se dorea ca unică soluție o mișcare cu caracter etnic, care ar fi schimbat rolul eliberării unui popor de sub dictatura comunistă în lupta de „supraviețuire” a unor minorități naționale, victime ale „naționalismului communist” românesc, metodă aplicată Iugoslaviei (Bosnia, Herțegovina, Kosovo...). Această încercare evident a eșuat, aşa cum confirmă datele oficiale de la Timișoara: *reținuți* în perioada 16-19.12.1989: 716 români (87,1%), 82 unguri (9,97%), 19 germani, 4 sârbi, 2 slovaci, 1 evreu, 8 alte naționalități, dar și *situarea răniților* la manifestația revoluționară din București din 21.12.1989: 445 români (87,6%), 6 unguri (1,33%), 3 sași (0,65%), 4 lipoveni (0,87%).

La reunirea șefilor de stat și de guverne ai țărilor membre ale Pieței Comune au fost inițiate măsuri coordonate în vederea multiplicării acțiunilor de destabilizare a situației din Europa de Est. Cu referire la România, s-a hotărât: „(...) în contextul pozițiilor concertate ale SUA și URSS se are în vedere intensificarea acțiunilor vizând crearea unei tensiuni interne, dar și destabilizarea prin folosirea unor stări de nemulțumire și incitări în mediul minorității maghiare, considerându-se că în acest fel România ar putea fi determinată să nu mai obstrueze procesele ce au loc în Est (...)” (notă DSS nr. 0263/22.11.1989).

Regimul totalitar din România se afla în fața unei iminente prăbușiri, a unei inevitabile explozii populare interne, iar extern, în fața unei detașări a foștilor aliați sau prietenii și chiar mai mult, a ridicării unor pretenții teritoriale din partea unor state vecine. Plecând de la unica idee a unui pericol extern, regimul ceaușist nu era în măsură să înțeleagă adevăratale cauze care apartineau în fapt problematicii interne: **starea de cumpătă nemulțumire, de sărăcie și mizerabilă umilință la care fusese supus poporul român.**

Dispunerea municipiului și a județului Timiș într-o zonă geografică situată la confluența unor factori de propagandă externă deosebit de activă, existența

Respect pentru oameni și cărți

unei atitudini anticomuniste specifice populației timișorene, tradiția democratică prezentă în concepția și în comportamentul localnicilor, existența unui cadru de relații și contacte mult mai dezvoltate cu cetățeni din țările Europei occidentale și centrale, specificul compozitiei etnice a regiunii reprezintă tot atâtia factori ce au contribuit la izbucnirea revoltei în această zonă. Factorii enumerați și realitatea faptelor au demonstrat că atât cursul evenimentelor de la Timișoara, clar anticomuniste, cât și deznodământul lor au fost determinate de populația românească a Timișoarei.

Se impune a evidenția faptul că România devenise în spațiul est-european obiect al unor preocupări insiste ale unor forțe speciale externe care, din rațiuni diferite, erau interesate în doborârea ultimului stâlp, considerat fanatic, al structurilor comuniste din această parte a continentului. Acesta era un aspect aparent al problemei, în realitate existând două cauze: propria noastră comportare și politica diplomației ungare de denigrare a României.

Ceaușescu anilor 1968-1974, drag Occidentului prin atitudinea refractară la dictatura sovietică de tip kominternist, în deceniul 80 devenise megaloman, arogant și retrograd, toate acestea în fața acelorași oameni politici din Vest care, la un moment dat, crezuseră în el. Pentru URSS, mai exact pentru Gorbaciov, Ceaușescu era inadaptabil schimbărilor pe care le dorea și chiar avea uneori poziții inamice care dădeau apă la moară conservatorilor din interiorul PCUS. Ceaușescu nu mai avea prieteni din cauza faptului că oricând putea trăda pe oricine. Bineînțeles că iredentistii unguri, veșnicii contestatari ai hotărârilor de la Trianon, au refăcut sub alte culori aceleași acțiuni politice pornite în 1938 și terminate cu „Dictatul” fascist de la Viena, prin care anexau Ardealul de Vest (1940) pe lângă alte cuceriri precum Ucraina Subcarpatică, părți din Slovacia și Banatul Sârbesc.

Ca și la Moscova, de data aceasta, la Malta, fără creionul lui W. Churchill, doar din vorbe, s-a hotărât soarta dictatorului român și probabil a întregului Est. Întâlnirea Bush-Gorbaciov. De curând s-a dovedit că soarta noastră a depins de Clinton-Elțin și nicidecum de alți europeni. Promisiunile lui Chirac sau Kohl n-au avut nicio valoare. Este clar că a existat o anumită implicare externă în desfășurarea evenimentelor de la Timișoara, acțiuni ce au apărut încă din anul 1988 și chiar mai înainte, pe fondul înăspririi relațiilor dintre conducerea ungă și regimul de la București. Ca urmare, structurile informative ungurești au trecut la realizarea unor acțiuni ostile, materializate în special prin regruparea transfugilor români în lagăre, obținerea de la aceștia a unor date informative, selecționarea și instruirea specială a unora dintre ei pentru executarea de acțiuni destabilizatoare în spațiul românesc. Concomitent, s-a intensificat trimiterea de cadre și agenți sub diferite acoperiri care acționau preponderent în Banat și Transilvania. Toate aceste lucruri aveau aspectul unor acțiuni dirijate și executate în colaborare cu alte forțe (de ex. iugoslave).

Pentru exemplificare, am selecționat doar câteva dintre cele mai autorizate informații ce se detineau la acea dată. Fostul șef al Direcției de Contrainformații

din DSS pretinde că din cercetarea persoanelor predate de împoterniciții de graniță reieșea că se încerca de către unguri recrutarea de mercenari, cointeresându-i material.

„(...) Misiunile lor constau în introducerea în România de material de propagandă anticeaușistă și antiromânească pe care să le răspândească în zona Transilvaniei și Banatului, introducerea de armament, muniție și exploziv și asigurarea de ascunzători. În stimularea nemulțumirilor și chiar declanșarea unor nemulțumiți, a actelor de violență împotriva autorităților de stat, folosind în acest

scop și armele și explozivul puse la dispoziție. În momentul în care se semnală un conflict într-o localitate din zonă, ei trebuiau să se deplaseze urgent acolo, să-l amplifice și să-l direcționeze.” („Un risc asumat”, Editura Viitorul Românesc, pag. 49).

Atașatul militar român la Budapesta a identificat două tabere, la Bicske și Hajduszoboszlo, pentru instruirea ca mercenari a celor ce fugiseră din România și care, la momentul potrivit, urmau să revină cu diferite misiuni în țară.

Un alt atașat român dintr-una din țările vecine transmitea: „(...) Ungaria acționează intens pe diferite canale (...) în scopul destabilizării situației politice interne din țara noastră, cu prioritate în Transilvania (...) simultan cu provocarea unor demonstrații ale populației de origine maghiară din Transilvania. Ungaria are intenția să provoace incidente la granița cu țara noastră, care să degeneze în conflict militar între cele două țări, după care să se ceară intervenția unor țări ale Tratatului de la Varșovia, îndeosebi din partea URSS (...)", România fiind văzută ca un obstacol în drumul lor spre Mediterană.

Conducerea superioară a Armatei, prin Direcția de Informații, deținea unele date despre desfășurarea unor aplicații speciale ale batalioanelor de cercetare-diversiune ale Corpurilor 1 și 3 Armata Ungară, cu tematică referitoare la ducerea acțiunilor de luptă în spatele trupelor inamice. Finalizarea acestor aplicații s-a realizat prin executarea unui marș încheiat în raioane situate la 10-15 km de frontieră cu România. Aceleași unități au executat prin rotație, în lunile martie și iunie, o pregătire specială la baza de instrucție în terenul muntos de la Rezi (Fond documentar M.Ap.N. „Decembrie 1989").

În sectorul batalionului de grăniceri din Oradea, pe teritoriul Ungariei, grupe de câte 5-7 militari conduse de cadre au executat observarea teritoriului românesc, **în** unele cazuri depășind chiar granița (Fond documentar M.Ap.N. „Decembrie 1989").

Un alt grup de informații se referă la pătrunderea în țară a unor elemente de diversiune și comando străine, acționând sub acoperire turistică. Dau aceste informații fără **a** avea intenția de **a** susține teza ceaușistă conform căreia revolta **a** început la Timișoara și mai apoi în celelalte zone ale țării (21.12.1989), ca rezultat al unui plan extern împotriva României.

Respect pentru oameni și cărți

Voi susține și voi dovedi că Revoluția din decembrie 1989 este a poporului român împotriva regimului tiran, dar în același timp nu am naivitatea să cred că în toate evenimentele petrecute în decembrie nu au jucat un rol și intervențiile unor forțe străine.

De fapt, acest lucru este confirmat chiar de către cei care au fost autorii lor. Iată ce declară Gyula Horn, fost prim-ministru al Ungariei, atunci ministru de Externe, în lucrarea sa „Delimităr”: „(...) sprijinul acordat lui Laszlo Tokes, intervențiile făcute de statul ungarian la secretarul general ONU, la Consiliul de Securitate și Comitetul pentru Drepturile Omului de la Geneva, mesajele către miniștrii de Externe german, austriac, sovietic, interceptarea de către armata ungărașă a frecvențelor radio militare române (...) Șeful Statului Major ungarian avea posibilitatea de a decide imediat. Știa tot ce trebuie făcut în situația complicată și s-a bazat pe parteneri excelenti (...)"

Sau „(...) maghiarii de acolo (România, n.n.) împreună cu cetățenii unguri veniți din Ungaria continuă acțiunile de luptă (...)" Nu mai este un secret pentru nimenei faptul că după 22 decembrie '89 ne erau oferite trupe antiteroriste, bineînțeles având acordul american (președintele Bush) și cel occidental (președintele Franței - Mitterand, Genscher - ministrul de Externe al Germaniei).

Din alte date rezultă că și organele de informații sovietice acționau pentru pregătirea și desfășurarea evenimentelor de la Timișoara:

- începând cu 9 decembrie 1989, s-a constatat o creștere evidentă și însemnată a numărului intrărilor de „turiști” sovietici, de la o medie de 80 la peste 1000 de mașini pe zi, majoritatea în „tranzit” spre Iugoslavia cu autoturisme particulare; au fost chiar și autoturisme care aveau numere de înmatriculare consecutive, iar la bordul unora a fost găsit chiar armament (Raportul SRI);

- începând din 15 decembrie 1989, în municipiul Timișoara se găsea un număr mare de turiști străini veniți din URSS, la care s-au adăugat și cei ce se întorceau din Iugoslavia;

- tot în această perioadă s-a intensificat și activitatea unor persoane cunoscute ca agenți sovietici care desfășurau activități de propagandă asupra unor intelectuali filo-sovietici din Timișoara.

Deci, se **constantă o acțiune conjugată a** KGB-ului cu GRU, serviciul **de informații** al armatei sovietice, care avea trupe speciale de intervenție la Odesa și Chișinău și care se găseau în România în decembrie '89.

Să aruncăm o privire comparativă asupra situației numerice a cetățenilor străini care au intrat și ieșit din România în perioada 01 -21.12.1988 și 1989:

Situatia numerică comparativă privind intrările și ieșirile de cetăteni prin P.C.T.F. din unele țări în perioada 01.-21.12.1989

Totalul persoanelor intrate în țară din statele analizate, pentru perioada 01-21.12.1989 este de 105.540 față de 89.707 în perioada similară a anului 1988, deci cu 15.833 mai mult.

Respect pentru oameni și cărți

Țara	Intrări			Ieșiri			Rămasi probabil în țară
	1988	1989	+/-	1988	1989	+/-	
Apatrizi	234	257	+ 23	135	230	+ 95	29
Austria	553	445	- 108	555	462	- 93	-
Franța	313	325	+ 12	292	359	+ 67	349
Polonia	26213	29136	+ 2923	26070	31275	+ 5205	-
Români cu domiciliul în străinătate	1695	1704	+ 9	1149	1363	+ 214	349
S.U.A.	396	265	- 131	438	315	- 123	-
Ungaria	36400	18467	- 17933	35382	18308	- 17074	159
U.R.S.S.	23903	54941	+ 31038	25153	54794	+ 29641	147

În concluzie, situația se prezintă astfel:

În perioada 22 – 30.12. 1989 numărul turiștilor sovietici se dublează în raport cu aceeași perioadă a anului 1988. Numărul bișnițarilor polonezi scade de 10 ori și crește numărul „curioșilor” din Ungaria și Franța, țări evident aliate în influența răsturnarea regimului din România în decembrie 1989.

Situatia numerică comparativă privind intrările de cetăteni prin P.C.T.F. din unele țări în perioada 22 – 30.12.1989

Totalul persoanelor intrate în țară pentru statele analizate, pentru perioada **22 – 30.12. 1989**, este de 36.201 față de 29.272 în perioada similară anului 1988, adică cu 6.929 cetăteni mai mult. Totodată, din această sumară analiză a mai rezultat că un număr de 6.137 de persoane au rămas în țară sau au părăsit-o pe alte căi.

Țara	Intrări			Ieșiri			Rămasi probabil în țară
	1988	1989	+/-	1988	1989	+/-	
Apatrizi	205	460	+ 255	63	132	+ 69	328
Austria	415	1103	+ 688	275	631	+ 356	472
Franța	347	1618	+ 1271	267	640	+ 373	978
Polonia	3043	912	- 2131	3314	812	- 2502	100
Români cu domiciliul în străinătate	2342	1537	- 805	800	367	- 433	1170
S.U.A.	229	327	+ 98	119	230	+ 111	97
Ungaria	15715	17655	+ 1940	12845	15347	+ 2502	2308
U.R.S.S.	6976	12589	+ 5615	7519	14081	+ 6565	-

Respect pentru oameni și cărți

Kosovo 1999 este ceea ce ar fi trebuit să devină România în 1989. Cine ar putea crede că albanezii din Kosovo au stârnit „umanismul” puterilor NATO?! Cine ar putea crede că NATO, dorind binele unei colectivități de albanezi islamişti (vreo 800.000 de suflete), aruncă 10 miliarde de dolari să-i țină într-un loc pe care ei de-abia aşteaptă să-l părăsească, mai ales dacă în punga fiecăruia s-ar afla 12.000 de dolari?!

Trebuie însă să remarcăm uriașa manipulare pe care NATO a făcut-o cu întreaga lume. O conjunctură politică din care bieții sârbi au fost niște cobai.

În 1989, europenii (Mitterand, Kohl) și americanii (Bush- Baker) ofereau rușilor o Românie în pragul revoluției. Rezultatul putea fi o Moldovă reîntregită și unită cu URSS, o Transilvanie și un Banat ce ar fi putut deveni o zonă centru-europeană și chiar o parte din Banatul sârbesc trecând la Federala Iugoslavă. Cât privește Dobrogea, devinea puntea mult dorită a rușilor spre Bulgaria (direcția Bosfor).

Două lucruri au stat în calea înfăptuirii visurilor vecinilor noștri: binecunoscuta ezitare a lui Gorbaciov și revolta spontană a poporului român, hotărârea lui de a înlătura totalitarismul și apărarea cu orice preț a unității naționale. Dumnezeule, ce clipe! Numai cine a stat ascuns în casă sau a privit de după colțuri poate să compare decembrie 1989 cu murdara manifestare de la Universitate din primăvara lui 1990 sau toamna lui 1999, când „*legea proprietăților va fi revoluție în România*” (declarația lui Emil Constantinescu, sept. 1999, Craiova).

Organul de Securitate al jud. Caraș-Severin raporta la vremea respectivă:

„(...) în a doua parte a lunii noiembrie 1989 s-a constatat o prezență mai numeroasă a cetățenilor străini pe teritoriul județului, comparativ cu perioadele anterioare, îndeosebi din Ungaria și URSS, atingându-se un flux maxim în perioada 15-20 decembrie 1989, în autoturismele ce circulau de regulă în coloană puteau fi văzuți câte 2-3 bărbați de vîrstă medie (25-40 ani) care nu se foloseau de locurile de cazare existente, iar când se întâmpla să intre în contact cu organele de ordine rutieră, direcția de deplasare era prezentată confuz (...).”

În ziua de 15.12.1989, în timp ce ministrul Apărării Naționale, gen. col. Vasile Milea, se înapoia de la Iași, iar șeful Marelui Stat Major, gen. mr. Ștefan Gușă, de la Buzău, unde participaseră la activități de depunere a jurământului în unități militare, au observat de-a lungul întregului traseu foarte multe mașini străine, majoritatea având numere de înmatriculare sovietice.

Un anume rol 1-a jucat și fostul consul general al Iugoslaviei la Timișoara, **Mirko Atanackovici**, cadru al Serviciului de Informații iugoslav, după părerea Securității fiind infiltrat într-o agentură a serviciilor speciale ungare, care a întreținut relații strânse cu personalități locale și care circula frecvent între România și Iugoslavia, uneori trecând frontieră de 2-3 ori pe zi. Totodată, frontieră româno-iugoslavă a fost folosită pentru intrarea în țară a unor cetățeni români instruiți în Ungaria pentru activități destabilizatoare (punct de vedere expus de fostă Securitate).

Din Raportul SRI rezultă că în ultimele luni ale anului 1989 a sporit simțitor și inexplicabil numărul trecerilor ilegale ale frontierei dinspre Ungaria în România, precum și returnările masive de fugari de către autoritățile ungare. În decembrie '89, deși la Timișoara se aflau gen. Macri și col. Teodorescu, niciun posibil agent nu a fost demascat, deși cei doi aveau reputația unor buni profesioniști. Declarațiile lor sau mai bine zis lipsa acestora privind misiunea pe care o aveau de îndeplinit la Timișoara contrazic documentele ale altor direcții din DSS.

Redau, în extenso, un articol din ziarul „România liberă” (15.01.1996), semnat de Al. Vladimir:

„(...) Puțini știu astăzi că eliminarea lui Ceaușescu a fost pecetluită la întâlnirea de la Kiev între Mitterrand și Gorbaciov, desfășurată cu câteva săptămâni înaintea declanșării evenimentelor din decembrie 1989. Imediat după '90, dl Dan Amadeo Lăzărescu a dezvăluit că în septembrie '89, fiind la Paris cu ocazia unui congres internațional de istorie, aflat de la Marcel Schapira (importantă personalitate a francmasoneriei românești și internaționale) că Occidentul căzuse de acord cu Gorbaciov asupra necesității eliminării lui Ceaușescu. Menționăm că în vara lui '89 au avut loc în Ungaria câteva contacte între generali români și ofițeri unguri și sovietici. Astfel, deși ocultată de istoricii evenimentelor din decembrie '89, a avut loc o întâlnire între gen. Gușă și Karpati, ministrul Apărării din Ungaria, ale cărei detalii nu au fost făcute niciodată cunoscute nici de o parte și nici de celalaltă. În același timp, gen. Chițac și gen. V. Stănculescu au vizitat și ei Ungaria, având - potrivit anumitor surse - o serie de contacte la Cartierul General al Armatei Sud a URSS. În cadrul Armatei Sud funcționează și o unitate specială „Spețnaz” a GRU, formată atât din militari specializați în cercetare-diversiune în spatele frontului, cât și din aşa-numiții „visautniki”, pregătiți să acționeze în teritoriu deghizați în „turiști”, după ce anterior se familiarizau în regiune „călătorind” în grupuri de „sindicaliști”, „sportivi”, „fruntași în producție” etc. De fiecare dată când grupuri de „visautniki” seoseau în „excursii” (recunoaștere), aceștia erau însoțiti de ghizi-translatori asigurați exclusiv din cadrul rezidenței sovietice în țara respectivă, furnizați de ambasadele URSS, niciodată de ghizi locali. Armamentul ușor și aparatura de comunicație sofisticată (portabilă și camuflabilă) pe care le foloseau „visautniki” au atras mai de mult atenția serviciilor secrete occidentale. După mai mult de zece ani de investigații, aceștia au descoperit cu stupeare că „visautniki” sovietici erau mai bine echipați decât unitățile de cercetare-diversiune din Occident. Probabil că de aceea a fost atât de sigur pe el Gorbaciov atunci când pe 20 decembrie 1989 a anunțat în mijlocul unei ședințe a Sovietului Suprem: „*în următoarele 24 de ore în România vor interveni schimbări radicale (...)*”

„Visautniki” erau la datorie, în plină acțiune semnalată peste tot. Se pare însă că era prea târziu. Românii începuseră să-și rezolve singuri situația lor, iar Gorbaciov nu se înșelase.

Alt personaj politic aflat la curent cu evenimentele din România era Mitterrand (n.n. - Mitterrand l-a întâlnit pe Gorbaciov la Kiev, stabilind probabil detaliile acțiunii).

Dacă la această documentată expunere adăugăm cele două telefoane pe care le-a dat ambasadorul Franței la București, Jean-Marie Le Breton, de altfel un om deosebit, unul doamnei Doina Cornea la Cluj, altul pe care l-am primit eu la TVR în seara de 22.12.1989, prin care se oferea 90 de antiteroriști francezi puși la dispoziție în Ungaria, la granița cu Oradea, avem o doavadă în plus a unei conjurații de servicii secrete care acționau în România, în colaborare cu KGB și mai ales cu GRU-ul sovietic.

Prin mărturisirile lui Mihail Liubimov despre „planul Golgota” pătrundem în labirintul operațiilor extrem de complexe la care se dedau specialiștii KGB.

Redau câteva exemple care, extrapolate în decembrie 1989, vor face înțelese acele momente ale revoluției române ce nu-și găsesc explicație:

„(...) În mod obișnuit, noi foloseam Anglia pentru discreditarea liderilor sovietici. De pildă, acolo fusese trimis fostul șef al KGB-ului, Aleksandr Selepin, rivalul lui Brejnev, pe care cu ajutorul nostru l-au întâmpinat puternice demonstrații antisovietice, ceea ce evident a zdruințat serios poziția sa. Curând, el a fost îndepărtat din Biroul Politic. Cu timpul însă serviciile speciale engleze au mirodit metoda noastră. Atunci a trebuit să trecem la acțiuni total opuse. De pildă, d-nei Thatcher i s-a sugerat că o comportare caldă față de Gorbaciov ar crea disensiuni în Biroul Politic și în general în organele puterii de la Moscova. „Doamna de Fier” s-a arătat nespus de bucuroasă să poată atinge atât de ușor această țintă și i-a făcut lui Gorbaciov o reclamă în toată regula (...) Nomenclatura de partid, ca de altfel întregul partid, s-a dovedit cu mult mai proastă decât crezusem. Nimeni nu înțelegea încotro îi duce Gorbaciov, fiecare ținea cu dinții de scaun și se temea ca de dracu de orice schimbare (...)”

Observație perfect valabilă și la noi în țară, confirmată de audierile șefilor de servicii și direcții din DSS. Cei mai mulți dintre aceștia au recunoscut că în zilele de 22-25.12.1989 au „dispărut” între 24 și 48 de ore, timp în care au stat acasă sau la prieteni. Să auzi și să nu crezi! În orice caz, disprețul acestor profesioniști față de oricine este de luat în considerare și de neuitat. El demască un mod de a gândi al celor care dețin secretul informației.

Dar să revenim la securiștii sovietici:

„(...) Intelectualitatea - sprijinul «perestroikăi» - era mai fricoasă decât prevăzusem noi. Ne întrecuse toate așteptările și ținea grozav la existența ei călduță. Așa că a trebuit să luăm măsuri pentru crearea unui bloc democratic foarte activ, care să unească intelectualii (molipsiți încă din anii '60 de ideile «dezghețului», îndeosebi de libertatea de a se vântura prin lume, evident pe banii statului) cu cercurile criminale, pregătite de noi în școlile KGB.”

„(...) La TV am obținut un mare succes, prezentând până la saturație reclame americane ce acționau asupra populației, ca roșul asupra taurului. Am compromis încet-încet și noțiunea de „patriotism”, tot mai mult asociată cu alte valori îndoioanelnice.”

„(...) După evenimentele din august, sarcina noastră cea mai importantă a fost coborârea populației la starea de cea mai neagră sălbăticie.”